



Пише
Љубодраг
СТОЈАДИНОВИЋ

ПЕШАДИЈСКИ КРАУЛ

Ватерполисти су рекли да ће победити, и своје су обећање одржали. Казали су да су они "та екипа". Да, управо су они та екипа! Људи који савршено познају однос снага. Своју моћ у паралели са најјачим противником. Врхунски спорт нам указује на путеве великих победа и разлоге за понижавајуће поразе. Ништа више није само игра, па ни ватерполо.

Савршено је осећање кад си победник. Изнад тебе само ватромет, као оне ноћи на Ташмајдану. Срби су у финалу, то видесмо, "подавили" Мађаре, и постали и остали најбољи у ватерполу. У Европи и свету и даље где год да има воде. Лоптање у базену нам иде много боље него било шта друго на сувом.

И Србија и Мађарска, прва и друга светска ватерполо велесила, немају излаз на море. Немају излаз, зато што немају море. Кад се боље размисли, такав им луксуз и не треба. Толику воду ипак треба одржавати.

За нас је игра на води сувоземно искушење, мала слатководна авантура. Двадесетак изабраних игра лопту у базену најбоље на свету, а остали Срби су непливачи. Наш човек никада не плива без разлога. Мора да постоји некакав смисао и циљ. Иначе је млатарање ногама и рукама по воденој површини (или дну) само себи сврха.

Кад је писац ових редова стигао у Војну академију КоВ (Копнене војске), давне 1966, вештину пливања је знао сваки стоти питомац. Осталих 99 је мајор Кића Јефтић бацао у воду, па ко преживи. Из тих времена остала је забележена антологијска изјава свеже обученог (и свученог) питомца Милета Кеџмана, кога је из базена Војне академије на Бањици једва извукла трочлана спасилачка екипа: "Ма ја могу да се одржавам на њој (води, прим. аут.), само ми је тешко дихати!"

Миле Кеџман је, у ствари, објаснио суштину пливања. Али, више никава сила није могла да га убади у базен. У ствари, он је доследно и уредно избегавао спортски центар, и напустио је школовање у другој години: "Све бих ја то положио, све те испите, само да ме онај Кића не баца у воду!"

Да је пливање чудо, уверио нас је и Џони Вајсмилер, први човек у историји који је 100 метара слободно пливао у времену испод једног минута. И онда је постао филмски Тарзан. Његови се урлици још чују по кинотекама. Данас сваки клинац који тренира пливање пола године лако руши Вајсмилеров подвиг. Пливати сто метара испод минуте, то је рутина. Сада је и Марк Шпиц из најбољих времена, човек са седам злата из Минхена 1972, спор као пуж. Сви су бржи од њега, чак и ови наши пливачи дављеници.

Но, свеједно, данима смо уживали гледајући савршене српске момке како побеђују све редом. Мора бити да та врста наглашене супериорности има неко објашњење. Ватерполо је спорт који се (материјално) не исплати. Нема астрономских трансфера, нити јавне грознице, као у фудбалу. База је скромна, само дечаци из већих центара који имају базене. Коначно, остали смо и без водене везе са

Средоземљем. Отишли су Црногорци, па ипак, "подависмо" све који се ухвате са нама.

Не требају нам страни тренери, јер ко је бољи од наших? Шта ће нам Бразилци у базенима, кад су за те ствари ови наши Бразилци. То јест, Срби.

Е сад би Радован Трећи казао: "Ето решења!" Ето решења, дабемо, које се састоји у једном (помало исхабаном) стереотипу. А он се зове победнички менталитет. Како то да га негде имамо (тај менталитет), а на многим местима не. Јесмо ли изгубили веру у сопствене снаге, набацали себи небројене комплексе, препали се да се лоше ствари не понове?

Умемо ли да проценимо своје снаге? Ако и даље користимо врхунски спорт као метафору, морамо се сетити несрећне фудбалске авантуре у Немачкој. И тамо су наши паћеници отишли пуни оптимизма, а показали се као смешна дружина на којој су се вежбали Аргентинци. И сви који су стигли.

Сваки од тих фудбалских дунстера зарађује више од читавог Ватерполо савеза Србије.

Ватерполисти су рекли да ће победити, и своје су обећање одржали. Казали су да су они "та екипа". Да, управо су они та екипа! Људи који савршено познају однос снага. Своју моћ у паралели са најјачим противником.

Врхунски спорт нам указује на путеве великих победа и разлоге за понижавајуће поразе. Ништа више није само игра, па ни ватерполо.

Београдом су кружиле колоне возила, из наоружаних делова града се пуцало, као за српску Нову годину. Звезде победе, јунаци народа су отишли да славе, њихови најватренији обожаваоци су своју радост топили у пиву.

Зашто да не, и то је течност.

Миле Кеџман још није завалео воду. Заиста је у њој тешко дисати, ако не и немогуће. Наши далеки преци су напустили велике натописне још пре неколико милиона година. Постоји један "мултимедијални уметник" у Београду, мало писац, мало сликар, мало вајар, мало пијанац, који тврди да никада није био на плажи, нити у базену. Купа се у великој каци, сваке боговетне суботе, па и ређе. Никада није сео у авион, а избегава и остала превозна средства која имају точкове или саонике. Стиже само догле где га воде ноге, нумера обуће 46.

"Неприродно је пливати или летети, да је Бог хтео да будемо такви, оставио би нам крила, или кожице међу прстима, или пераја на ногама. Умрећу чим ме неко одвоји од чврстог тла."

Добро де, такав је само један. Остали Срби су победници. На Калемегдану, или на Ташмајдану, то је свеједно. ■

Аутор је коментатор листа "Политика"